

Լ Ո Յ Ս Ը

Ան Համբարձում Երաման 1

Այն որ լոյսն է, աստուածային, հըրեղէն,
Որ կը յորդի ձեռն հոգիէն դողողուն,
Անոյ իբրեւ սիրոյ քընար մը հընչուն,
Ու ոսկեզօծ գարնան շերմիկ արեւէն:

Այն որ լոյսն է, մըտածեցի դառնօրէն,
Կապոյտն երկնից, արցնձնօր արդեօք աստղերուն,
Արծաթէ շող մ'ալիքներէն օրօրուն,
ժըպի'ան այգուն տարտըղիւած հովերէն...

Լոյս անծանօթ, գողղըղանքէք ճըմլւէր
Կանաստեղծի հըպարտ հոգին կարեմէր,
Ռորդէր քեզմով հողէ բաժակը սըրտիս...

Ենթադէտքի, Տիեզերքի շունչ հըզօր,
Կը ճանչնամ քեզ, բոսորագի օր քան զօր՝
Ենթադէտքի ճակտին վըրայ կը ծաթիս...

« Հայրենիքի գափներէր »

Հ. ԱՐՄԵՆ Կ. ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ

(Գրուած « Հայ Գիւտագի »-ի մը փոքրէ վրայ)

Հորեկէն միւտք, որուն թըռիչքը կ'երթար
Պարփակելու հոյն աստղերուն լուսագէտ,
Ազնիւ ցեղին մէկ գաւազէն ողջոյն քեզ՝
Եւ հիացում քերթուածներու ոսկեւտառ:

Հին Ատրուշան, որուն կըրակը բոսոր
Ճառագայթող շրջագումն իր Արուեստին,
Որուն կայծերը բազմաբանք՝ վերըստին
Թուղթին վըրայ կը պըսպըղան մինչ այսօր:

1. Հնչակաւոր հայրենասէր և արգիւնաւոր վարժապետ, որ 30 տարւոյ շաբ' անընդհատ վարեք է վաշտապարտը, սակայն միշտ կոյր հրկու աշգրիմի « Լոյսը » ցանկաւ տարեւ և գոր կը յիշեցնէ բանաստեղծը:

ԽՄԲ.

Քերթողահայր ու թարգմանիչ անըման,
Դիւցազներգակ, որուն քընարը միայն
Ոսկեւտը էր ու ներդաշնակ – ո՛վ հանճար,

Ողջոյն քեզի, – Զարթիւր, ո՛ր փառք հայկական,
Ըզքեզ պաշտել նոր քերթողները կու գան,
Ոգի՛ վըսեմ, աստուածային և անճառ...

Պ Ա Տ Ր Ա Ն Բ

Որքան բոյներ կը լեցուէին արեւով
Ոսկեմըպիտ այն իրիկունն Ապրիլի,
Երբ անուշիկ մըրմունջներով օդն էր լի,
Ու կ'երթայինք մանկականը քաղցով:

Որքան յոյսեր և երազներ բանալով՝
Սէրը կ'անցնէր աշքերու մէջ լուսալի
Քու հոգիէդ՝ որ մանկունակ Անցեալի
Կարծես գարունն էր այնքան լի վարդերով:

Ախ, ինչ ըրիք մեր խօսքերէն, զեփուներ,
Մեր համբոյրէն ի՞նչ պահեցիր, ո՛վ Ստուեր,
Մեր ժըպիտէն արդեօք աստղէն են առած:

Երիտասարդ այն շրջագումն կ'անաքին,
Մեր աշքերուն անոյ ըրցողը կորած,
Գիշեր, լոյսէրդ են որ հիմա կը ծաղկին:
« Հնչակաւոր և ոսկի բոցեր »

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱԹ

ԳԻՒՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ԼԵԶՈՒՆ. — Կ'ուզէք
զիտնալ տարբերութիւնն ընդ մէջ դիւ-
ւանագէտի մը և կնոջ մը... ահաւասիկ.
Երբ դիւանագէտ մը «այո՛» կ'ըսէ, «կա-
րելի է» ըսել է:
Երբ «կարելի է» կ'ըսէ, «ոչ» ըսել է:
Երբ ոչ կ'ըսէ, այն ատեն դիւանագէտ
մը չէ:
Երբ կին մը «ոչ» կ'ըսէ, «կարելի է»
ըսել է:
Երբ «կարելի է» կ'ըսէ, «այո՛» ըսել կ'ուզէ:
Երբ «այո՛» կ'ըսէ, այն ատեն ըսել է թէ
ինքը աշխարհի կին չէ:

SERGINES